

עַד אֲבֵי מִי שֶׁחָמַל
בְּרַכּוֹת הָיָה סָמָּה
שֶׁעִין כֵּן מוֹשֵׁעַ אוֹלָם
סִי קוֹסֵף וְיִסְמֵן
כִּי סָמָּה 9 :

[ב] מִי שֶׁ
עֲבִידִים הָיָה סָמָּה
שֶׁעִין פֶּן וְלֹא וּמַקְדִּימָה
מִזֶּן בְּכַמְחֻמָּה עֲבִידִים
לְסֻעֻדָּה עֲמָנוּ הָרִי הוּא
אוֹמֵר עֲבִידִים אֵלֶּיךָ
אֲדוֹמִים כְּעִינִי שִׁמְחָה
עַד גִּד מִי שֶׁחָמַל
בְּרַכּוֹת לְסָמָּה
שֶׁעִין כֵּן מוֹשֵׁעַ אוֹלָם
סִי קוֹסֵף וְיִסְמֵן :

עמ"ש שם הלכה ט:
 פ' כ' מ"י"ח פ"ח מהלכות
 ברכות הלכה א' סמג
 עשין דו' עוש"ע אר"ה
 סימן דה סעיף א':
 פא' ל' מ"י"ח שם הלכה י'
 וסמג שם עוש"ע
 אר"ה סי' דו' סעיף א':
 פב' ז' מ"י"ח פ"ד מהל'
 ברכות הלכה יב':
 פג' ג' עוש"ע אר"ה סי'
 דג' סעיף ב':

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ס איתיה
וכו' מיני דשאין
כן ומיס :

סוכה מז.

גליון הש"ס
גמ' סד"א הואיל ואר"י
תעה מין חילן. ע'
שנת דק"ס"ו ע"א תוס'
ד"ה כוונת :

בראשית פ
פסג

הביאו מלח. נמי אין גריך לבדך
שאף זו לורך ברכה שתהא פרוסה
של ברכה נאכלת בטעם: גביל
לתורי. גביל את המורסן במים
ללורך השוורים: ובזע לה להדיא.
כלומר מיד ולא המתין למלח ולפתן:
בשם. פסב כמו בושם רכבו
(שופטים ה) כלומר פת נקיה היא זו
ואין לריכה לפתן: אין מן רגלים ד
כלים. מן הגוף אלא בישיבה לפי
שנשקלוח קרוב לפיסוק הוא דואג
שלא יפלו נגזרות על רגליו ומפסיק:
בעפר היחוח. ליבא נגזרות: אסברה.
ב"ן מלא': המקשה אכילתו במים.
שותה מים הרבה אחר אכילתו עד
שאכילתו לפה במים ויגף הברזל
מתרגמין וקפא פרזלא (מלכים ב ו):
מוגע אסברה. שהחלי בן מחמת
עלור בני מעים והטעמים משלשים:
קלח. רבותיו מפרשים גייל'א בלע"ז
אכל חמי שמעתי מין זרעים שזרעין
אחרו בארץ ישמעאל: למורה גורר.
של קלח שרוח מערבית רוח לחה
ומחומה היא ומכסת הדריה בתוך
הגוף: הא בריוה הא בטעמו. הדרי
קסה והטעם טוב: מדבקה ליה.
בריפתא חזר שקלט הטעם: ומקלפא
ליה. שגדל הדריה: כל יום ויום.
בשבת מעין שבת ביום טוב מעין
י"ט: כלי מלא. אדם חכם: אם
שמוע. פעם אחת סופך שתטה און
פעם אחרת: אם תשמע בישן.
שנית ושלשת מה ששמעת אשתקד:
דעיקר חילן ארעא היא. דעיקר כל
הפירות היא הארץ והכל גדל הימנה:
יבש המעין ונקץ החילן. היה לו
בית השלחין ובו מעין שהוא משקהו
ממנו וקלח בכורים ממנו ואחר כך
יבש המעין וכן שדה החילן וקלח
בכורים ממנו ואח"כ גקץ החילן:
מביא ואינו קורא. שאינו יכול לומר
מן הארמה אשר נתתה לי דכיון דיבש
המעין ונקץ החילן ממנה בטלה לה
ארעא: מביא וקורא. שהארץ היא
עיקר: שהוא הביא ילדה. וזה הביא
מיתת: שאין היתומק יודע לקרוא אבא
ואמא. וזה נקרא עץ הדעת: גוואל.
הענק של עץ: מפיק. פירי אחריו:

חוד

היחנא בר פפא מ"ם דרבי יהודה אמר ר' ברכין אותו אלא לומר לך כל יום ויום רותיו. *ו"א ד' וירא ואיתימא ר' היננא בר בשר ודס כלי ריקן מחזיק מלא אינו מדרגה *ויאמר אם שמוע תשמע אם שמוע תואם יפנה לבבך שוב לא תשמע: **מתני'** *ב' בורא פרי העץ לא יצא ועל כולם *א' יצא הוא אמר רב נחמן בר יצחק ר' יהודה היא ד' מביא וקורא: על פירות הארץ וכו': פשיטא אילן היא דתניא *אילן שאכל ממנו אדם ה' האדם אלא יין שנאמר *וישת מן היין וישכר שנאמר *ויתפרו עלה תאנה ר"י אומר חטה ג' *ס"ד אמינא הואיל ואמר רבי יהודה חטה ב' רבינן בורא פרי העץ היבא דכי שקלת ליה [ברכות]

מברכין אותו ובלילה אין
כל מין ומין תן לו מעין ב
הקב"ה מדת בשר ודם מד
מחזיק ריקן אינו מחזיק שנ
אם שמעו בישן תשמע בחד
האדמה יצא ועל פירות הא
רץ **גמ'** מאן תנא דעיקר אילן א
מביא ואינו קורא ר' יהודה או
אלא לר' יהודה דאמר חמה
שאין לך דבר שמביא יללה
שבדבר *שנתקלקלו בו נתח
אבא ואמא עד שימעו מעם
פרי העץ קמשמע לן היבא
וענין אחר